

○ Ранньої весни ворухнулася на землі бур'янина. Відкрилася нора. Із землі виткнувся гострий писок. За ним з'явилися настовбурчені вуса і голова якогось підземельника.

○ - То будь ласка! – погодився Мурашиний ватажок. – Будьте нашим сусідом.

○ - Я сам тільки що прокинувся, – зітхнув Кріт. – Я хотів би подивитися, чи не можна й мені десь тут вирити нору. Я не терплю світла. А там, у степу, де не вийду з-під землі, – скрізь сонце. Земля тут сира, м'яка ... У ній, напевно, є багато черв'ячків, а я, правду сказати, дуже люблю ними снідати. – Тут Кріт сором'язливо посміхнувся і додав: – І обідати. – Тоді посміхнувся ще раз і ще раз додав: – І вечеряти.

○ Підземельник присів на лапах, заचाїв подих. І тут йому стало лоскотно. Він оглянув себе і побачив, що по ногах йому один за одним, як пожежники по драбині, деруться якісь носаті бігунці. Вони підсаджували один одного носами, підпиляли тоненькими ніжками і ворушили вусиками.

○ – Ви хто? – сердито буркнув підземельник. – І чого лоскочетесь?

○ – Ми Мурахи. Чого ти наступаєш ногою на вхід до нашого мурашника? Хто такий будеш? І чого тобі в нас треба?